

S plným břichem odcházím z „restaurace“ a vím, že se sem budu často vracet. V oáze bych měl být pár dní, takže tohle je ideální základna. V takové té příjemné poobědové „demenci“ zabojuji do jedné z opuštěných uliček starého hliněného města. Zastaví mě vrčení. Fakt nemám rád toulavý psy, pobíhají jich tu desítky. Zrovna jsem na pár narazil bez klacku v ruce. Vrčí a stahují se kolem. Vypadají nebezpečně, ale vlastně nejsou. Tedy když si jich člověk včas všimne. Pak stačí vzít do ruky kámen a oni většinou utečou. Místní se k nim chovají dost hrubě, o čemž svědčí jizvy po tělech vyhublých zvířat. Po nejbližším psovi hodím zostra kámen a křičím na dalšího. Chvilí zvažují své šance, ale nakonec utíkají pryč. Člověk se hned cítí lépe, mužněji, nebojácněji.

KOSTI V PÍSKU

Ještě před svítáním si беру věci na focení a mířím za další místní pamětihodností. Jen asi dva kilometry od centra se do výšky tyčí Džabal al-Mautá, neboli Hora mrtvých. Mohlo by se zdát, že je to název trochu nadnesený, ale povalující se kosti kolem otevřených hrobů ukazují, že název je přesný. Když poprvé vcházím do vnitřních prostor hrobek, zachvacuje mě úzkost. Nikdy jsem neměl rád hřbitovy a tahle hora je jimi přímo provrtaná. Rozbité náhrobky a otevřené pohřební síně jsou prakticky všude. Na mnoha místech jsou vidět lidské kosti a mezi tím vším tu pobíhají psi. Je to děsivé, ale svým způsobem také fascinující.

Místní hroby se datují do doby ptolemaiovských a římských vládců. Přes dlouhá staletí, během kterých byly vystaveny písku pouště,

větrům, bojům, zlodějům, ale i lokálnímu obyvatelstvu, se stále zachovaly některé malby nebo části vnitřní výzdoby. S čelovkou v ruce tak obdivuji barevné obrazce pokrývající stěny podzemních prostor. Je to úplně jiný fascinující svět. Hledám další pozůstatky dávné minulosti, moc jich už ale není, i když ty, které zůstaly, stojí za vidění.

DŽABAL AL-MAUTÁ NEBOLI HORA MRTVÝCH V SOBĚ UKRÝVÁ ŘADU HROBEK PŘÍSTUPNÝCH PRAKTICKY KOMUKOLIV A TO VČETNĚ MÍSTNÍCH PSŮ, KTEŘÍ SE PO OKOLÍ POTULUJÍ S LIDSKÝMI KOSTMI V TLAMÁCH.

Mezi kosti se vracím také navečer, jelikož jedna návštěva rozhodně nestačí. Přestože je Hora mrtvých volně přístupná, je vhodné při její návštěvě nalézt strážce lokality, kteří žijí na jejím úpatí v malé chýši. Oni pak turisty mohou zavést na ty nejvíce zachovalé a nejkrásnější hrobky na kopci. Přestože se snažím docela dost, potkávám jednoho ze strážců až po drahné době strávené na kopci. Ve finále na mě jenom mávne a to je všechno. Vlastně jsem rád, jelikož se blíží západ

slunce, ideální chvíle na focení a časosběry. Když už sebou táhnu tu techniku, je škoda ji nevyužít.

Na vrcholu, nad všemi těmi mrtvými, vytahuji vybavení, vše nastavuji a usedám nad knížkou, bude chvíli trvat, než kamera nasbírá potřebné snímky. Trvá to přesně pět minut, než se ozve divný zvuk a červená baterka svítící na displeji dokazuje moji blbost. Já proboha zapomněl nabít baterky! Tluču se do hlavy, ale pak si vlastně uvědomuji, že je to jedno. Mám aspoň důvod se na tohle místo vydat znovu. Za ten nádherný západ slunce a pohled na více než 300 000 palem, dalších skoro 100 000 olivovníků a tisíce dalších ovocných stromů, to opravdu stojí.

ALEXANDROVO ORÁKULUM

Po opravdu brzkém focení, tentokrát už s nabitými bateriemi, na Hoře mrtvých, vyrážím na celodenní cestu přes celou oázu. Přestože nyní se jedná o příjemné ospalé místo obklopené dunami, před několika staletími šlo o centrum s věhlasnou věštírnou. Perský král Kambýses II. se v roce 524 př. n. l. pokusil oázu dobýt silou, stejně jako celý Egypt. Vyslal vojsko čítající 50 000 mužů, které však pohltily písky Sahary a nikdo vojáky již nespátřil. Když Alexandr Veliký dobyl Egypt v roce 331 př. n. l, zvolil trochu jiný přístup. Jen s několika společníky vyrazil směrem k oáze a po osmi náročných dnech ji opravdu našel a prohlásil se zde za faraona. Věštírna Aghurmi stojí dodnes a za drobný poplatek je možné ji navštívit. To je můj dnešní cíl.

Vyrážím pěšky, ale to ničemu nevadí, mám na cestu celý den a nemusím nikam spěchat. Jdu po prašné silnici a všude kolem jezdí

PŘESTOŽE LEŽÍ OÁZA SÍWA DALEKO OD BÝVALÝCH I SOUČASNÝCH STŘEDISEK MOCI, V HISTORII EGYPTA HRÁLA VŽDY VÝZNAMNOU ROLI.

lidé na oslech nebo nákladních motorkách, což je taková místní specialita. Často sedí za říditky kluci, kteří snad ještě ani nechodí do školy. Smějí se na všechny strany a je jim jedno, že skoro ani nedosáhnou na pedály. Počítat neumí, ale slovo „money“ znají a křičí ho, kdykoliv jedou kolem.

Děti je tady všude kolem spousta, hodně z nich pracuje, napadá mě tedy, kdy asi chodí do školy. Poprvé po dlouhé době mám problém fotit lidi. Připadám si divně, když mám zvednout fotoaparát a fotit, jako bych byl nějaká pijavice parazitující na jejich chudobě. Jako bych se ničím nelišil od těch luftáckých turistů, co tu jen proletí, cvakají jako o život a se stejnou vehemencí rozhazují dolary a eura. Je to zvláštní a dost nepříjemný pocit. Nevím, kde se vzal a kam až se rozšíří, ale s ním v hlavě mi focení dnes příliš nepůjde.